

Deborah Harkness
**CARTEA PIERDUTĂ
A VRĂJITOARELOR**

ediția a II-a

Traducere din limba engleză
Oana Cristea

*La început a fost absență și dorință
La început a fost sânge și teamă
La început a fost o descoperire a vrăjitoarelor*

CAPITOLUL I

Volumul legat în piele nu avea nimic remarcabil. În ochii unui istoric obișnuit nu ar fi părut deloc diferit de sute de alte manuscrise din Biblioteca Bodleiană de la Oxford, vechi și uzate. Dar eu am știut că are ceva ciudat din clipa în care l-am luat în mână.

Sala de lectură Duke Humfrey era pustie în acea după-amiază de sfârșit de septembrie, iar solicitările pentru materialele din bibliotecă erau rezolvate repede, acum că se teminase cu îmbulzeala profesorilor veniți aici în vizită peste vară, iar nebunia semestrului de toamnă încă nu începuse. Chiar și așa, am fost surprinsă când Sean m-a oprit la recepție.

– Doamnă profesoară Bishop, v-au sosit manuscrisele, îmi spuse el în șoaptă, pe un ton ușor poznaș.

Partea din față a puloverului de culoarea argilei îi era pătată de urmele ruginii ale copertelor vechi din piele, pe care el încercă să le îndepărteze stângaci cu mâna. O șuviță de păr nisipiu îi căzu pe frunte.

– Mulțumesc, i-am răspuns, aruncându-i un zâmbet recunoscător.

Încălcam în mod flagrant regulile cu privire la numărul de cărți pe care le putea solicita un profesor într-o singură zi. Sean, cu care băusem multe pahare în pubul zugrăvit în roz de peste drum în studentie, îmi satisfăcea cererile de mai bine de o săptămână fără să se plângă.

– Și nu-mi mai spune „doamnă profesoară”. Am întotdeauna impresia că vorbești cu altcineva.

Sean îmi întoarse zâmbetul și împinse manuscrisele – toate cu frumoase exemple de ilustrații alchimice din colecțiile bodleiene – peste biroul său uzat din lemn de stejar. Fiecare era adăpostit într-o cutie de carton cenușiu.

– A, și mai este unul.

Sean dispăru o clipă în cabină și se întoarse cu un manuscris gros, format în quarto, legat simplu în piele marmorată de vițel.

Îl puse peste celelalte și se aplecă să-l inspecteze. Marginile aurite ale ochelarilor săi scânteiară în lumina difuză a vechii lămpi de lectură din bronz, care era prinsă de un raft.

– Țta n-a mai fost cerut de ceva vreme. Am să scriu un bilet să fie pus într-o cutie după ce îl returnezi.

– Vrei să-ți aduc eu aminte?

– Nu. Mi-am notat deja aici.

Își ciocăni capul cu vârful degetelor.

– Cred că mintea ta este mai organizată decât a mea.

Zâmbetul meu deveni mai larg.

Sean mă privi timid și trase de fișa de împrumut, dar aceasta rămase la locul ei, prinsă între copertă și primele pagini.

– Se pare că nu vrea să iasă, comentă el.

Voci înăbușite îmi răsunară în ureche ca un ciripit, tulburând liniștea familiară a sălii.

– Ai auzit?

Am privit de jur-împrejur, derutată de sunetele stranii.

– Ce? replică Sean, ridicând privirea de pe manuscris.

Privirea mi-a fost atrasă de scânteierile aurii de pe muchiile cărții. Dar tușele acelea de aur aproape șterse nu puteau explica licărirea slabă, iridescentă, care părea să se prelingă dintre pagini.

Am clipit.

– Nimic.

Am tras grăbită manuscrisul spre mine, simțind furnicături prin piele când l-am atins. Degetele lui Sean țineau încă de fișa de împrumut, care alunecă acum ușor din strânsoarea copertei. Am luat volumele în brațe și le-am sprijinit cu bărbia, asaltată de un iz ciudat, care acoperi mirosul familiar al bibliotecii, de așchii de creioane și ceară de parchet.

– Ești bine, Diana? mă întrebă Sean, încruntându-se cu îngrijorare.

– Da. Doar un pic obosită, am răspuns eu, lăsând cărțile în jos, cât mai departe de nas.

Am străbătut repede partea veche, din secolul al cincisprezecelea, a bibliotecii, trecând pe lângă rândurile de mese de lectură elisabetane, fiecare cu cele trei rafturi pentru cărți și cu tăblia zgâriată. Între ele, ferestrele gotice îndreptau privirea cititorilor în sus, spre tavanul casetat, unde apărea emblema universității, pictată în culori vii și aurită – trei coroane și o carte deschisă –, și unde mottoul său, „Dumnezeu este cel care mă luminează“, era proclamat în mod repetat de la înălțime.

O altă profesoară universitară din America, Gillian Chamberlain, era singurul meu tovarăș din bibliotecă în această seară de vineri. Clasicistă la Bryn Mawr, Gillian își petrecea timpul studiind cu atenție bucăți de papirus protejate între geamuri de sticlă. Am trecut în grabă pe lângă ea, încercând să evit contactul vizual, dar scârțâitul podelei vechi mă dădu de gol.

Am simțit pe piele furnicăturile pe care le încercam mereu când mă privea o altă vrăjitoare.

– Diana? mă strigă ea din penumbră.

Mi-am înăbușit un oftat și m-am oprit.

– Bună, Gillian.

Simțindu-mă inexplicabil de posesivă cu teancul meu de manuscrise, am rămas cât mai departe de ea și mi-am încovoiat trupul astfel încât să nu le vadă.

– Ce faci de Mabon?

Gillian se oprea întotdeauna lângă biroul meu ca să-mi ceară să petrec timp cu „surorile“ mele câtă vreme locuiam la Oxford. Acum, pentru că mai erau doar câteva zile până la sărbătorile wicane ale echinocțiului de toamnă, își reînnoi eforturile de a mă aduce la sabatul local al vrăjitoarelor.

– Lucrez, am spus eu repede.

– Să știi că sunt câteva vrăjitoare foarte drăguțe pe aici, zise Gillian cu dezaprobare afectată. Zău, ar trebui să vii luni.

– Mulțumesc. O să mă gândesc, am spus eu, pornind deja spre Selden End, adăugirea luminoasă și spațioasă construită în secolul al șaptesprezecelea, perpendiculară pe axa principală a sălii de lectură Duke Humfrey.

– Pregătesc însă o lucrare pentru o conferință, așa că nu contați pe mine.

Mătușa Sarah mă avertizase mereu că e imposibil ca vrăjitoarele să se mintă una pe alta, dar asta nu mă oprise să încerc.

Gillian scoase un sunet aprobator, dar ochii ei continuară să mă urmărească.

Revenind la locul meu obișnuit, care dădea spre ferestrele arcuite, ferecate în plumb, am rezistat tentației de a trânti manuscrisele pe masă și de a-mi șterge palmele. Din contră, ținând cont de vârsta lor, am așezat teancul cu atenție.

Manuscrisul care păruse să nu vrea să dea drumul fișei de împrumut se afla deasupra celorlalte. Pe cotor avea imprimat cu aur blazonul lui Elias Ashmole, un colecționar de cărți și alchimist din secolul al șaptesprezecelea, ale cărui cărți și lucrări ajunseseră

la Biblioteca Bodleiană din Muzeul Ashmole în secolul al nouăsprezecelea, cu tot cu numărul 782. Am întins mâna și am atins pielea cafenie.

Ceva ca un șoc electric mă făcu să-mi retrag degetele repede, dar nu suficient de rapid. Furnicăturile mi-o luară în sus pe brațe, făcându-mi pielea ca de găină, apoi se răspândiră pe umeri și, drept răspuns, mușchii spatelui și ai cefei mi se încordară. Aceste senzații dispărură repede, dar lăsară locul unui sentiment deșert de dorință nesatisfăcută. Copleșită de propria-mi reacție, am făcut câțiva pași înapoi, îndepărtându-mă de masa de lectură.

Chiar și de la o distanță sigură, acest manuscris mă provoca, amenințând zidul pe care îl înălțasem pentru a-mi separa cariera academică de descendența mea ca cel mai recent vlăstar al vrăjitoarelor Bishop¹. Odată cu obținerea prin muncă susținută a doctoratului, a titularizării ca profesor și a promovărilor, cu o carieră promițătoare în față, renunțasem la moștenirea familiei mele și îmi făurisem o viață care depindea de rațiune și de abilitățile mele de om de știință, nu de intuiții și de vrăji. Eram la Oxford pentru un proiect de cercetare. La final, descoperirile mele aveau să fie publicate, dotate cu analize ample și note de subsol, și apoi aveau să le fie prezentate colegilor mei oameni, eliminând orice urmă de mister din ceea ce ar putea fi cunoscut numai prin cel de-al șaselea simț al unei vrăjitoare.

Acum însă – deși involuntar –, scosesem la iveală un manuscris alchemic de care aveam nevoie pentru cercetarea mea și care părea să posedă o putere supraomenească imposibil de ignorat. Mă mâncău degetele să-l deschid și să aflu mai multe. Dar o dilemă și mai puternică mă reținea: curiozitatea mea era una intelectuală, legată de activitatea de cercetare? Sau avea de-a face cu raporturile familiei mele cu vrăjitoria?

Am tras în piept aerul familiar al bibliotecii și am închis ochii, sperând că acest lucru îmi va limpezi gândurile. Biblioteca Bodleiană fusese întotdeauna un sanctuar pentru mine, un loc neasociat cu neamul Bishop. Încrucșându-mi brațele ca să le împiedic să mai tremure, am rămas cu ochii țintă la *Ashmole 782*, în lumina tot mai strălucitoare a apusului, întrebându-mă ce să fac.

Mama ar fi știut instinctiv răspunsul, dacă ar fi fost în locul meu. Majoritatea membrilor familiei Bishop erau vrăjitori și vrăjitoare talentate, dar mama mea, Rebecca, fusese specială. Toată

¹ Bridget Bishop (cca 1632, Anglia – 1692), prima dintre presupusele vrăjitoare cercetate și executate în procesul de la Salem (statul american Massachusetts) (n.tr.)

lumea spunea asta. Abilitățile ei supranaturale se manifestaseră devreme și, elevă la școala primară fiind, le întrecea deja pe majoritatea vrăjitoarelor mature din sabatul local grație unei înțelegeri intuitive a vrăjilor, grație prevestirilor ei surprinzătoare și darului neobișnuit de a vedea dincolo de aparențe în privința oamenilor și a evenimentelor. Sora mai mică a mamei, mătușa Sarah, era și ea o vrăjitoare înzestrată, dar talentele ei erau mai convenționale: avea mână bună la poțiuni și stăpâna la perfecție folclorul tradițional al vrăjilor și al farmecelor.

Colegii mei istorici nu știau, desigur, nimic despre familia mea, dar toți locuitorii din Madison, orașelul acela izolat din partea de nord a statului New York unde locuisem cu Sarah de la vârsta de șapte ani, știau totul despre neamul Bishop. Strămoșii mei se mutaseră din Massachusetts după Războiul de Independență. Trecuse mai bine de un secol de când Bridget Bishop fusese executată în Salem. Chiar și așa, zvonurile și bărfele îi urmaseră în noul lor cămin. După ce ridicaseră ancora și se mutaseră în Madison, cei din familia Bishop depuseseră eforturi serioase pentru a le demonstra celorlalți cât de utile puteau fi niște vecine vrăjitoare care vindecau bolnavii și preziceau vremea. Cu timpul, familia a prins rădăcini suficient de adânci în comunitate pentru a face față cu bine inevitabilelor răbufniri de superstiție și de teamă ale oamenilor.

Dar mama avea o curiozitate față de lume care a făcut-o să părească adăpostul sigur din Madison. S-a dus întâi la Harvard, unde l-a cunoscut pe un tânăr vrăjitor pe nume Stephen Proctor. Acesta provenea și el dintr-o familie cu o îndelungată tradiție a magiei¹ și îi împărtășea dorința de a gusta viața de dincolo de istoria și de sfera de influență a familiei sale în New England. Rebecca Bishop și Stephen Proctor au format un cuplu fermecător, în care franchețea tipic americană a mamei compensa manierele mai formale și mai de modă veche ale tatei. Au devenit antropologi, cufundându-se în culturi și în credințe străine, împărtășind pasiuni intelectuale și un devotament profund unul față de altul. După ce au obținut catedre la facultăți din zonă – mama, la universitatea la care studiasă, tata, la Wellesley –, au făcut călătorii de cercetare peste graniță și s-au stabilit în Cambridge.

Am puține amintiri din copilărie, dar toate sunt vii și surprinzător de clare. În toate apar și părinții mei: moliciunea catifelei

¹ John Proctor și cea de a treia soție a sa, Elizabeth Proctor, au fost amândoi victime ale vânătorii de vrăjitoare din Salem. John Proctor a fost spânzurat, dar soția sa a scăpat cu viață. (n.tr.)

din care era făcută haina tatălui meu, izul de lăcrămioare din parfumul mamei mele, clinchetul paharelor de vin în serile de vineri, când luau cina la lumina lumânărilor, după ce mă duceau la culcare. Mama îmi spunea povești, iar servieta maro a tatei clămpănea când o lăsa din mână lângă ușa de la intrare. Asemenea amintiri sunt cunoscute oricui.

Altele însă, nu. Pe mama n-am văzut-o niciodată să spele rufe, deși hainele mele erau mereu curate și frumos împăturite. Când mergeam cu școala la grădina zoologică, biletele de învoire din partea părinților mei apăreau ca prin minune pe pupitrul meu când învățătoarea venea să le strângă, chiar dacă le uitasem acasă. Și, indiferent în ce stare era biroul tatălui meu când mă duceam să-l sărut de noapte bună (de obicei arăta ca după o explozie), în dimineața următoare îl găseam în perfectă ordine. La grădiniță am întrebato pe mama prietenei mele Amanda de ce se ostenea să spele vasele cu apă și cu detergent, când nu trebuia decât să le pună în chiuvetă, să pocnească din degete și să spună câteva cuvinte în șoaptă. Doamna Schmidt a râs de ideea mea ciudată, dar ochii i s-au tulburat.

În seara aceea, părinții mi-au spus că trebuia să avem grijă cum și cu cine vorbim despre magie. Oamenii erau mai mulți decât noi, iar puterea noastră li se părea înspăimântătoare, îmi explicase mama, și frica este cea mai puternică forță de pe pământ. Încă nu le spusese că magia – în special a mamei mele – mă speria chiar și pe mine.

În timpul zilei, mama arăta ca toate mamele copiilor din Cambridge: ușor neîngrijită, un pic dezorganizată și permanent hărțuită de treburile de acasă și de la serviciu. Părul ei blond era ciufulit după ultima modă, deși hainele pe care le purta erau tot cele de la 1977 – fuste lungi, cloș, pantaloni și cămăși prea mari și sacouri și blazere bărbătești pe care le culegea din magazinele second hand din tot Bostonul, imitând-o pe Annie Hall¹. Nimic nu te-ar fi făcut să întorci capul după ea pe stradă sau în supermarket.

În intimitatea casei noastre, cu perdelele trase și ușa încuiată, mama devenea o altă persoană. Mișcărilor ei erau sigure și hotărâte, nu zorite și febrile. Uneori părea chiar să plutească. În timp ce umbla prin casă, cântând și culegând animale de pluș și cărți, chipul i se transforma treptat în ceva frumos, venit parcă din altă lume. Când se lumina de magie, nu-ți puteai lua ochii de la ea.

¹ Eroină a filmului omonim (1977) de Woody Allen (n.tr.)

– Mami are un foc de artificii în ea, îmi explica tata cu zâmbetul său larg, indulgent.

Dar, după cum am aflat, focurile de artificii nu sunt doar strălucitoare și energice. Sunt imprevizibile și te pot lua prin surprindere, ba chiar și speria.

Tata era la o conferință în seara când mama s-a hotărât să curețe argintăria și a rămas hipnotizată de un bol cu apă pe care-l pusese pe masa din sufragerie. În timp ce ea se uita fix la suprafața transparentă, aceasta s-a acoperit cu o ceață care s-a răsucit în forme mici, fantomatice. Eu am rămas fără grai, încântată, privindu-le cum creșteau, până când camera s-a umplut de ființe fantastice. Curând se târau în sus pe draperii și se cățărau pe tavan. Am strigat la mama după ajutor, dar ea rămăsese cu privirea ațintită asupra apei. Nu s-a desprins de acolo până când ceva pe jumătate om, pe jumătate animal s-a târât lângă mine și m-a ciupit de braț. Asta a smuls-o din visare, și mama a explodat într-o jerbă de lumină roșie, furioasă, care a alungat creaturile acelea spectrale și a lăsat în casă un iz de pene pârлите. Tata a adulmecat mirosul ciudat de cum a intrat pe ușă și s-a alarmat. Ne-a găsit ghemuite împreună în pat. Când l-a văzut, mama a izbucnit în plâns, plină de căință. Niciodată nu m-am mai simțit în deplină siguranță în sufragerie.

Și orice urmă de sentiment de siguranță a dispărut după ce am împlinit șapte ani, când mama și tata au plecat în Africa și nu s-au mai întors în viață.

M-am scuturat și m-am concentrat din nou asupra dilemei cu care mă confruntam. Manuscrisul se afla pe masa din bibliotecă, în cercul de lumină al lămpii. Magia lui stârnea ceva întunecat, înnodat înăuntrul meu. Mi-am pus din nou degetele pe pielea netedă. De data asta, senzația de furnicături mi s-a părut familiară. Mi-am amintit în mod nelămurit că mai simțisem o dată, demult, ceva asemănător, în timp ce căutam printre hărțile de pe biroul tatălui meu.

Hotărâtă să nu mai dau atenție volumului legat în piele, mi-am găsit o ocupație mai rațională: căutarea listei de texte alchimice pe care o făcusem înainte de a pleca din New Haven. Era pe birou, ascunsă printre foi de hârtie, fișe de împrumut de cărți, facturi, creioane, pixuri și hărți ale bibliotecii. Textele erau aranjate ordonat pe colecții și apoi după numerele alocate fiecăruia de către bibliotecari, atunci când fuseseră primite la Biblioteca Bodleiană. De când venisem, în urmă cu câteva săptămâni, înaintasem prin

ea metodic. Descrierea copiată din catalog pentru *Ashmole 782* era următoarea: *Antropologia, sau un tratat conținând o scurtă descriere a Omului în două părți: prima Anatomică, a doua Psihologică*. Ca în cazul majorității lucrărilor pe care le studiam, titlul acesta nu spunea nimic despre conținut.

Degetele mele ar fi putut să-mi furnizeze câteva informații despre carte fără să fie nevoie să-i deschid copertele. Mătușa Sarah își folosea mereu degetele ca să-și dea seama ce era în corespondență înainte de a o deschide, în caz că plicul conținea o factură pe care nu voia să o plătească. În felul ăsta, putea să-și susțină nevinovăția atunci când s-ar fi dovedit că datora bani companiei de electricitate.

Cifrele aurite de pe cotor clipiră.

M-am așezat și mi-am analizat opțiunile.

Să ignor magia, să deschid manuscrisul și să încerc să-l citesc ca un simplu cercetător?

Să dau deoparte volumul vrăjit și să plec?

Sarah ar fi răs pe înfundate dacă ar fi știut în ce situație eram. Ea a susținut întotdeauna că eforturile mele de a ține magia la distanță erau inutile. Dar eu asta făceam de la înmormântarea părinților mei. Acolo, vrăjitoarele care se aflau printre invitați mă iscodiseră cu privirea, căutând semne că sângele familiilor Bishop și Proctor îmi curgea prin vine, mângâindu-mă în tot acest timp pe cap încurajatoare și prezicând că, după o vreme, aveam să iau locul mamei în sabatul local. Unele își rostiseră în șoaptă îndoielile legate de cât de înțeleaptă fusese decizia părinților mei de a se căsători.

– Prea multă putere, murmurau ele când credeau că nu le ascult. Era firesc să atragă atenția – chiar și dacă *n-ar fi studiat* religii ceremoniale străvechi.

Asta fusese suficient ca să mă facă să dau vina pentru moartea părinților mei pe puterea lor supranaturală și să caut un alt mod de viață. Întorcând spatele la orice avea de-a face cu magia, m-am îngropat printre chestiile tipice pentru adolescența oamenilor – cai, băieți și romane sentimentale – și am încercat să trec neobservată printre locuitorii obișnuiți ai orașului. La pubertate am avut probleme cu depresiile și cu anxietatea. Era un lucru foarte normal, a asigurat-o binevoitorul doctor al oamenilor pe mătușa mea.

Sarah nu i-a spus despre voci, despre obiceiul meu de a ridica receptorul telefonului cu mai bine de un minut înainte să sune sau despre cum trebuia să farmece ușile și ferestrele când era lună plină,

ca să nu ajung să rătăcesc prin pădure în somn. Nu i-a pomenit nici de faptul că, atunci când eram supărată, scaunele din casă se aranjau singure într-o piramidă instabilă, care se prăbușea la pământ când mi se schimba starea de spirit.

Când am împlinit treisprezece ani, mătușa a hotărât că era timpul să-mi canalizez o parte din forțe spre a deprinde bazele vrăjitoriei. A aprinde lumânările cu câteva șoapte sau a-ți ascunde coșurile cu o poțiune încercată în timp erau de obicei primii pași ai unei vrăjitoare adolescente. Dar n-am fost capabilă să stăpânesc nici cea mai simplă vrajă, am ars toate poțiunile despre care mă învăța mătușa mea și am refuzat cu încăpățănare să mă las testată ca să vedem dacă moștenisem de la mama uimitorul dar al clarviziunii.

Vocile, flăcările și alte erupții neașteptate s-au împuținat pe măsură ce hormonii mi se domoleau, dar ostilitatea mea față de ideea de a învăța meșteșugul familiei nu a scăzut deloc. Pe mătușa o neliniștea gândul de a avea o vrăjitoare neantrenată în casă, așa că m-a trimis la o facultate din Maine cu un sentiment de ușurare. Lăsând magia la o parte, am avut o adolescență tipică.

Inteligența a fost cea care m-a dus departe de Madison. Fusese întotdeauna precoce, făcându-mă să vorbesc și să citesc înaintea altor copii de vârsta mea. Dată fiind și memoria mea prodigioasă, fotografică – mulțumită căreia îmi aminteam cu ușurință conținutul manualelor și localizam rapid informațiile cerute la teste –, rezultatele mele la învățătură au devenit curând un capitol în care moștenirea magică a familiei mele era irelevantă. Am sărit peste clasele finale de liceu și am intrat la facultate la vârsta de șaisprezece ani.

Acolo am încercat mai întâi să-mi găsesc locul la secția de teatru. Imaginația mea era atrasă de spectacol și de costume, iar mintea, fascinată de felul în care cuvintele unui dramaturg puteau evoca atât de convingător alte locuri și vremuri. Primele mele roluri au fost laudate de profesori drept extraordinare exemple ale modului în care o bună interpretare putea transforma un student obișnuit într-o altă persoană. Primul semn că aceste metamorfoze ar fi putut să nu fie rezultatul talentului meu dramatic a apărut atunci când o jucam pe Ofelia, în *Hamlet*. Imediat ce am fost distribuită în rol, părul a început să-mi crească într-un ritm nefiresc, ajungând de la umeri până în dreptul taliei. Am început să petrec ore în șir pe malul lacului de lângă facultate, atrasă irezistibil de oglinda lui strălucitoare, cu părul curgându-mi valuri în jur. Băiatul care-l juca pe Hamlet a căzut în capcana acestei iluzii și am avut cu el o aventură pasională, dar extrem de nestatornică. Încet-încet mă

cufundam în nebunia Ofeliei, luându-i și pe ceilalți membri ai distribuției cu mine și cărți

Poate că rezultatul a fost o interpretare fascinantă, dar fiecare rol nou însemna o altă provocare. În al doilea an de facultate, situația a devenit imposibilă când am primit rolul Annabellei din piesa lui John Ford, *Ce păcat că-i curvă*. Asemenea personajului, am atras un alai de amorezi devotați – nu toți oameni –, care mă urmau peste tot prin campus. Când au refuzat să mă lase în pace după ce piesa a fost scoasă de pe afiș, a devenit clar că ceea ce se dezlănțuise nu putea fi controlat. Nu știam cum se strecurase magia în interpretările mele teatrale și nici nu voiam să aflu. M-am tuns scurt. Am încetat să port fuste vapoase și bluze cu volane, înlocuindu-le cu pulovere negre cu guler rulat, pantaloni kaki și mocasini, așa cum purtau studenții ambițioși și serioși de la Drept. Mi-am investit energia în exces în atletism.

După ce am părăsit secția de teatru, am încercat alte câteva specializări¹, căutând un domeniu suficient de rațional ca să nu cedeze vreodată nici măcar un milimetru în fața magiei. Îmi lipseau precizia și răbdarea pentru matematică, iar eforturile mele la biologie au sfârșit într-un noian de teste picate și de experimente de laborator neterminate.

La finele anului doi, decanul mi-a cerut să îmi aleg o specializare, altfel urma să fac cinci ani de facultate în loc de patru. Un program de studii de vară în Anglia mi-a oferit ocazia de a mă îndepărta și mai mult de tradiția familiei Bishop. M-am îndrăgostit de Oxford, de lumina blândă a străzilor sale. Cursurile de istorie îmi vorbeau despre faptele regilor și ale regiilor, și singurele voci din cap erau cele care-mi șopteau din cărți scrise în secolele al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea. Era în întregime efectul mării literaturi. Cel mai bun lucru era că în orașul acesta universitar nu mă cunoștea nimeni, iar dacă în vara aceea au fost vrăjitoare pe acolo, nu și-au trădat prezența în nici un fel. M-am întors acasă, mi-am ales ca specializare istoria, am luat toate cursurile necesare în timp record și am absolvit *magna cum laude* înainte de a fi împlinit douăzeci de ani.

Când m-am hotărât să urmez doctoratul, Oxford a fost prima mea alegere. Mă specializasem în istoria științei, iar cercetările mele vizau perioada în care știința a înlăturat magia – epoca în care astrologia și vânătoarea de vrăjitoare au cedat în fața lui Newton

și a legilor universale. Căutarea unei ordini raționale în lume, în locul celei supranaturale, oglindea propriile mele eforturi de a mă ține departe de tot ce era ascuns. Granițele pe care le trasasem deja între ceea ce se petrecea în mintea mea și ceea ce purtam în sânge au devenit și mai clare.

Mătușa Sarah a izbucnit în râs când a aflat de hotărârea mea de a mă specializa în chimia secolului al șaptesprezecelea. Părul ei roșu ca focul mărturisea un temperament aprins și o limbă ascuțită. Era o vrăjitoare care vorbea simplu, direct și care domina orice adunare din clipa în care-și făcea apariția. Stâlp al comunității din Madison, Sarah era adesea chemată să salveze situația atunci când apărea vreo criză, mai mică sau mai mare. Ne înțelegeam mult mai bine acum, când nu mai eram supusă dozei zilnice de observații pătrunzătoare despre fragilitatea și inconsecvența oamenilor.

Deși ne despărțeau sute de kilometri, Sarah considera că încercările mele cele mai recente de a evita magia erau ridicole – și mi-a spus-o.

– Odinioară, asta se numea alchimie. E plină de magie.

– Nu-i adevărat, am protestat înfierbântată.

Întreg rostul muncii mele era să arăt cât de științific fusese de fapt acest demers.

– Alchimia e o dovadă a nevoii tot mai mari de a experimenta, nu căutarea unui elixir magic care transformă plumbul în aur și îi face pe oameni nemuritori.

– Dacă spui tu, făcu Sarah cu îndoială în glas.

– Dar este oricum o temă destul de ciudată pentru cineva care încearcă să treacă drept om obișnuit.

După ce mi-am luat doctoratul, m-am luptat aprig pentru un loc la Universitatea Yale, singura din Statele Unite care era mai engleză decât Anglia. Colegii m-au avertizat că aveam slabe șanse de titularizare. Am scris în viteză două cărți, am câștigat câteva premii și am cules câteva burse de cercetare, apoi am fost acceptată ca profesor titular și le-am dovedit tuturor că se înșelaseră.

Lucru mai important, viața mea îmi aparținea acum numai mie. Nimeni de la catedra mea, nici măcar istoricii Americii timpurii, n-au făcut legătura între numele meu de familie și cel al primei femei din Salem executate pentru vrăjitorie, în 1692. Pentru a-mi păstra autonomia câștigată cu atâtea eforturi, am continuat să alung din viața mea orice urmă de magie sau de vrăjitorie. Desigur, au fost și excepții, ca atunci când am folosit una dintre vrăjile lui Sarah pentru că mașina de spălat se umplea la nesfârșit cu apă,

¹ În universitățile americane, studenții au dreptul să-și aleagă specializarea definitivă până în penultimul an de facultate (n.tr.)